

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-244/15)**

(2015/C 254/13)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i W. Roels)*Strona pozwana:* Republika Grecka**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że ustanawiając i utrzymując w mocy uregulowanie przewidujące zwolnienie z podatku od spadków w odniesieniu do głównego miejsca zamieszkania, które to zwolnienie prowadzi do dyskryminacji, jako że znajduje ono zastosowanie wyłącznie do obywateli Unii Europejskiej zamieszkałych w Grecji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zróżnicowane traktowanie podatkowe osób mających miejsce zamieszkania w Grecji, które nie są właścicielami nieruchomości (które są zwolnione z podatku od spadków) i osób niemających miejsca zamieszkania w Grecji w odniesieniu do pierwszej nieruchomości nabytej w drodze dziedziczenia stanowi nieuzasadnione ograniczenie swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 63 TFUE (zob. także art. 65 TFUE).
2. Zróżnicowane traktowanie podatkowe osób mających miejsce zamieszkania i osób niemających miejsca zamieszkania w Grecji stanowi wprowadzenie nieuzasadnionego zróżnicowania w porównywalnych sytuacjach, gdyż osoby niemające miejsca zamieszkania w Grecji mogą się przeprowadzić do Grecji, tak że wówczas znalazłyby się w takiej samej sytuacji co osoby mające już miejsce zamieszkania w Grecji oraz z tego względu, że zwolnienie nie jest związane z zajmowaniem przez właściciela odziedziczonej nieruchomości, w związku z czym miejsce zamieszkania nie może stanowić kryterium przyznania zwolnienia podatkowego. Miejsce zamieszkania zaś stanowi kryterium obywatelstwa, jako że osoby zamieszkałe w Grecji są przeważnie obywatelami greckimi i na odwrót.
3. Wprowadzenie takiego zróżnicowania, które nie jest związane z zajmowaniem przez właściciela odziedziczonej nieruchomości, nie może być uzasadnione kryteriami polityki społecznej lub koniecznością zagwarantowania przychodów publicznych.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 marca 2015 r. w sprawie T-412/13,
Chin Haur Indonesia, PT/Rada Unii Europejskiej wniesione w dniu 29 maja 2015 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-253/15 P)

(2015/C 254/14)

*Język postępowania: angielski***Strony***Wnoszący odwołanie:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. França, pełnomocnicy)*Druga strona postępowania:* Chin Haur Indonesia, PT, Rada Unii Europejskiej, Maxcom Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r., doręczonego Komisji w dniu 23 marca 2015 r. w sprawie T-412/13 Chin Haur Indonesia, PT/Rada Unii Europejskiej, oddalenie żądań podniesionych w pierwszej instancji oraz obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie Komisji zostało wniesione od wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie T-412/13. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, w zakresie w jakim dotyczy Chin Haur Indonesia, PT.

Komisja na poparcie odwołania podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze, Komisja twierdzi, że Sąd nie mógł zgodnie z prawem orzec, że Rada naruszyła art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego⁽²⁾, gdyż taki wniosek jest oparty na błędnej wykładni odnośnego motywu zaskarżonego rozporządzenia oraz błędnej wykładni art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Po drugie Komisja podnosi, że Sąd przedstawił niedostateczne i sprzeczne uzasadnienie przyjętego wniosku z naruszeniem art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Po trzecie, Komisja uważa, że Sąd naruszył uprawnienia proceduralne Komisji, przysługujące jej na mocy art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 marca 2015 r. w sprawie T-413/13,
City Cycle Industries/Rada Unii Europejskiej wniesione w dniu 29 maja 2015 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-254/15 P)

(2015/C 254/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. França, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: City Cycle Industries, Rada Unii Europejskiej, Maxcom Ltd